

MARZEC 2023

ZMIANY W PRAWIE I PODATKACH / AKTUALNOŚCI

Złożenie CIT do końca czerwca

W dniu 22 marca 2023 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 16 marca 2023 r. w sprawie przedłużenia terminów wykonania niektórych obowiązków w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów **przedłużeniu do 30 czerwca 2023 r. podlega ustawowy termin** na:

- złożenie zeznania o wysokości osiągniętego dochodu lub poniesionej straty w roku podatkowym, który zakończył się między 1 grudnia 2022 a 28 lutego 2023 r. (CIT-8, CIT-8AB);
- wpłatę podatku należnego wykazanego w zeznaniu albo różnicy między podatkiem należnym od dochodu a sumą zapłaconych zaliczek za okres od początku roku.

Jednocześnie Ministerstwo Finansów, w komunikacie opublikowanym na stronie internetowej, poinformowało że: „Terminy sprawozdawcze wynikające z ustawy o rachunkowości nie zostały przedłużone. W poprzednich latach odbywało się to na podstawie delegacji zawartej w ustawie covidowej i było związane z nasiloną pandemią.”

Tym samym terminy sprawozdawcze za 2022 r. upływają (gdy rok obrotowy jest równy kalendarzowemu):

- **31 marca 2023 r.** – sporządzenie sprawozdania finansowego
- **30 czerwca 2023 r.** – zatwierdzenie sprawozdania finansowego
- **15 lipca 2023 r.** – złożenie sprawozdania finansowego we właściwym rejestrze sądowym.

Jak wskazał resort finansów, **termin na zatwierdzenie sprawozdania finansowego będzie zbieżny z terminem na złożenie zeznania CIT-8.** Informacje o podatku zawarte w CIT-8 będą zgodne z danymi w zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym.

Nowelizacja Kodeksu pracy z podpisem Prezydenta

W dniu 3 marca 2023 r. Prezydent podpisał nowelizację Kodeksu pracy oraz niektórych innych ustaw. Nowela wdraża dwie unijne dyrektywy w sprawie przejrzystych i przewidywalnych warunków pracy w Unii Europejskiej oraz w sprawie równowagi między życiem zawodowym a prywatnym rodziców i opiekunów.

Główne zmiany w zakresie Kodeksu pracy:

- **implementacja dyrektywy w sprawie przejrzystych i przewidywalnych warunków pracy:**
  - ochrona przed niekorzystnym traktowaniem w zatrudnieniu z powodu korzystania z uprawnień pracowniczych;
  - zmiany w zakresie umów o pracę na okres próbny;
  - zapewnienie pracownikom prawa do równoległego zatrudnienia – wprowadzenie zakazu zabraniać pracownikowi jednoczesnego pozostawania w stosunku pracy z innym pracodawcą;
  - rozszerzenie zakresu informacji o warunkach zatrudnienia pracownika, np. informacja o szkoleniach zapewnianych przez pracodawcę, o długości płatnego urlopu przysługującego pracownikowi;
  - dodatkowe informacje dla pracowników wysyłanych do innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego;
  - zapewnienie pracownikowi, który wykonywał pracę co najmniej 6 miesięcy prawa do wystąpienia (raz w roku kalendarzowym) o zmianę rodzaju umowy o pracę na umowę o pracę na czas nieokreślony lub o bardziej przewidywalne i bezpieczne warunki pracy oraz otrzymania pisemnej odpowiedzi na ten wniosek z uzasadnieniem w terminie 1 miesiąca od otrzymania wniosku;
  - zmiany w zakresie szkoleń zapewnianych przez pracodawcę.
- **implementacja dyrektywy w sprawie równowagi między życiem zawodowym a prywatnym rodziców i opiekunów:**
  - obowiązek pracodawcy informowania o wolnych stanowiskach pracy i procedurach awansu;
  - wprowadzenie zwolnienia od pracy z powodu działania siły wyższej – w wymiarze 2 dni albo 16 godzin w roku kalendarzowym – w pilnych sprawach rodzinnych spowodowanych chorobą lub wypadkiem, jeżeli niezbędna jest natychmiastowa obecność pracownika, z zachowaniem za czas tego zwolnienia prawa do połowy wynagrodzenia (obliczanego jak wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy);
  - wprowadzenie urlopu opiekuńczego – w wymiarze 5 dni w roku kalendarzowym – w celu zapewnienia osobistej opieki lub wsparcia osobie będącej krewnym (syn, córka, matka, ojciec lub małżonek) lub pozostającej we wspólnym gospodarstwie domowym, która wymaga opieki lub wsparcia z poważnych względów medycznych, bez zachowania prawa do wynagrodzenia za czas tego urlopu;
  - wydłużenie wieku dziecka z 4. do 8. roku życia i tym samym wydłużenie okresu, w którym pracownikowi nie będzie można bez jego zgody polecać pracy w godzinach nadliczbowych, w porze nocnej, w systemie przerywanego czasu pracy, jak również delegować poza stałe miejsce pracy;
  - skrócenie okresu po urodzeniu dziecka, w jakim pracownik – ojciec dziecka może skorzystać z urlopu ojcowskiego (skrócenie tego okresu z 24. do 12. miesięcy od dnia urodzenia dziecka);
  - uniezależnienie prawa do urlopu rodzicielskiego od pozostawania matki dziecka w zatrudnieniu (ubezpieczeniu) w dniu porodu (tj. ojciec dziecka będzie mógł skorzystać z urlopu rodzicielskiego mimo, że matka dziecka w dniu porodu nie pozostawała w stosunku pracy/w ubezpieczeniu chorobowym);
  - wprowadzenie w ramach wymiaru urlopu rodzicielskiego nieprzenoszalnej części tego urlopu w wymiarze do 9 tygodni dla każdego z rodziców;
  - ustalenie wysokości zasiłku macierzyńskiego za cały okres urlopu rodzicielskiego na poziomie 70% podstawy wymiaru zasiłku;
  - zmiany w przepisach dotyczących ochrony stosunku pracy pracowników korzystających z urlopów związanych z rodzicielstwem;
  - wprowadzenie nowych przepisów dot. elastycznej organizacji czasu pracy.

Ponadto, zostaną wprowadzone istotne zmiany w przepisach dotyczących:

- **wypowiadania umów o pracę zawartych na czas określony** (m.in. obowiązek wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie umowy o pracę);
- **przerw w pracy wliczanych do czasu pracy** (dodatkowa 15-minutowa przerwa po 9 godzinach pracy oraz dodatkowa 15-minutowa przerwa po 16 godzinach pracy).

---

*Ustawa wejdzie w życie **po upływie 21 dni od dnia ogłoszenia.***

Krajowy system e-faktur od 1 lipca 2024 r.

W dniu 15 marca 2023 r. Stały Komitet Rady Ministrów pozytywnie zaopiniował projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw, dotyczący obligatoryjnego stosowania Krajowego Systemu e-Faktur (KSeF). Projekt ustawy zakłada wprowadzenie obowiązku obligatoryjnego e-fakturowania od 1 lipca 2024 r.

Najważniejsze zmiany obejmują:

- Przesunięcie wejścia w życie ustawy z 1 stycznia 2024 r. na 1 lipca 2024 r.
- Wydłużenie do 1 stycznia 2025 r. terminu na wdrożenie KSeF przez podatników zwolnionych podmiotowo oraz przedmiotowo z VAT.
- Wyłączenie z KSeF faktur konsumenckich (B2C), biletów spełniających funkcję faktury (w tym paragony na autostradach płatnych) oraz faktur wystawionych w procedurach OSS i IOSS;
- Faktury z kas rejestrujących będą mogły być wystawiane w dotychczasowej formie do 31 grudnia 2024 r.
- Paragon fiskalny z NIP będzie uznawany jak faktura uproszczona do 31 grudnia 2024 r.
- Kurs waluty obcej stosowany do przeliczenia na PLN zostanie utrzymany z dnia poprzedzającego datę wskazaną w polu P_1 faktury ustrukturyzowanej przez jeden dodatkowy dzień do przesłania jej do KSeF.
- W przypadku awarii po stronie podatnika przewidziano możliwość wystawiania faktur w trybie offline poza KSeF i dostarczenia faktury do KSeF następnego dnia roboczego po wystawieniu offline.
- Doprecyzowanie daty wystawienia oraz innych kwestii ważnych dla procesu wystawiania faktur podczas awarii oraz w trybie offline.
- W okresie awarii i w trybie offline dopuszczone będzie wystawianie faktur korygujących.
- Liberalizacja sankcji i ich stosowanie dopiero od 1 stycznia 2025 r.
- Likwidacja not korygujących w KSeF i poza KSeF.

W projekcie przewidziano również m.in. wprowadzenie wyłącznie elektronicznej obsługi wiążących informacji taryfowych (WIT), wiążących informacji o pochodzeniu (WIP), wiążących informacji akcyzowych (WIA) oraz wiążących informacji stawkowych (WIS).

Większość nowych przepisów wejdzie w życie 1 lipca 2024 r.

INTERPRETACJE / ORZECZENIA

Aktualizacja wyboru zwolnienia od VAT możliwa dopiero po roku

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w interpretacji indywidualnej z dnia 15 marca 2023 r. stwierdził, iż podatnik, który zrezygnował z podmiotowego zwolnienia z VAT, niezależnie od tego czy świadomie czy też nie, musi odczekać rok, by ponownie stanąć przed wyborem, jeśli tylko spełni pozostałe warunki preferencji.

Sprawa dotyczyła przedsiębiorczyni, która będąc przekonaną, iż nie należy jej się zwolnienie wynikające z art. 113 ust. 1 ustawy o CIT, w momencie rozpoczęcia działalności gospodarczej zarejestrowała się jako podatnik VAT czynny. Po czterech miesiącach uznała jednak, iż pozostawała w błędzie i doszła do przekonania, iż ma prawo wybrać zwolnienie przysługujące przy obrotach nieprzekraczających 200 tys. zł w skali roku. Przedsiębiorczyni złożyła aktualizację VAT-R wraz z uzasadnieniem, iż od początku jej zamiarem był wybór zwolnienia.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej powołując się na treść art. 113 ust 1 ustawy o CIT stwierdził, iż podatniczka będzie mogła wrócić do zwolnienia w trakcie roku podatkowego, ale dopiero po upływie roku (licząc od końca roku), w którym zrezygnowała z tego prawa lub prawo takie utraciła.

Interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 15 marca 2023 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.951.2022.2 WN

Faktury z Facebooka mogą być podstawą do odliczenia wydatków

Szef Krajowej Administracji Skarbowej w interpretacji zmieniającej z dnia 28 lutego 2023 r. stwierdził, że faktury z portalu społecznościowego mogą być podstawą do odliczenia wydatków poniesionych na usługi reklamowe, nawet gdy nie zawierają daty ich wystawienia.

Sprawa dotyczyła przedsiębiorcy, który planował wykupić reklamy na Facebooku. Wycena reklam uzależniona była od liczby kliknięć i wyświetleń. Przedsiębiorca był obciążany kosztami przez portal co miesiąc. Niekiedy, Facebook dokonywał rozliczenia po wydaniu określonej kwoty (progu rozliczeniowego), nawet kilka razy w miesiącu. Płatność była pobierana z karty kredytowej przedsiębiorcy, natomiast faktura za usługi reklamowe była wystawiana w ostatnim dniu miesiąca (dzień rozliczenia) i generowana automatycznie przez przedsiębiorcę z zakładki „Rozliczenia i metody płatności”. Faktury takie nie mają możliwości wpisania daty ich wystawienia, była na nich wskazana jedynie data i metoda płatności oraz identyfikator umożliwiający sprawdzenie, za co została naliczona opłata.

W ocenie podatnika, jest on uprawniony do zaliczania udokumentowanych w taki sposób wydatków reklamowych do kosztów podatkowych, ponieważ mają związek z uzyskiwanymi przychodami, a faktura, którą wygenerował na portalu społecznościowym, jest tego potwierdzeniem.

Odmiennego zdania był organ podatkowy, który odwołał się do § 12 ust. 3 pkt 1 obowiązującego wówczas rozporządzenia z 26 sierpnia 2003 r. w sprawie prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów (obecnie §11 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia z 23 grudnia 2019 r., Dz.U. poz. 2544), zgodnie z którym podstawą zapisów w podatkowej księdze przychodów i rozchodów (PKPiR) są m.in. faktury wystawiane zgodnie z odrębnymi przepisami. Organ uznał, że takim odrębnym przepisem jest art. 106e ustawy o VAT, który wymaga, aby faktura miała datę jej wystawienia.

Interpretację Dyrektora KIS z 8 lutego 2018 r. (sygn. 0114-KDIP3-1.4011. 451.2017.1.ES) uchylił jednak szef KAS, stwierdzając iż „brak wskazania daty wystawienia faktury nie pozbawia jej skutków prawnych na gruncie przepisów ustawy o VAT”. Nie ma więc przeszkód, aby faktura z Facebooka została ujęta w PKPiR i udokumentowała poniesione koszty

---

Interpretacja zmieniająca wydana przez szefa KAS 28 lutego 2023 r., sygn. DOP3.8222.285.2020.HTCE

WYROKI SĄDOWE

Naturalne cukry w napojach bez opłaty cukrowej

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 1 marca 2023 r. stwierdził, że opłata od środków spożywczych jest należna wyłącznie od cukrów, które zostały dodane do napojów w trakcie produkcji, a nie od tych które są jego naturalnym składnikiem.

W sprawie rozpatrywanej przez NSA, spółka zajmująca się sprzedażą art. syropów i słodkich napojów, która podlegała obowiązkowi uiszczenia podatku cukrowego, uważała, iż nie ma obowiązku uiszczenia opłaty od naturalnie występujących cukrów.

Zgodnie z art. 12f ustawy o zdrowiu publicznym, opłata jest pobierana według stawki 50 gr za zawartość cukrów lub innych substancji słodzących nieprzekraczającą 5g w 100 ml napoju i 5 gr za każdy 1g cukrów powyżej 5g w 100 ml napoju w przeliczeniu na litr napoju. Stosownie natomiast do art. 12b ust. 1 powołanej wyżej ustawy opodatkowaniu podlega wyłącznie napój lub syrop, w którego składzie znajduje się jeden z cukrów wskazanych w art. 12a ust. 1 (monosacharydy i disacharydy), z „wyłączeniem substancji występujących w nich naturalnie.

W ocenie spółki, przy obliczaniu opłaty cukrowej nie musi brać pod uwagę zawartości cukrów występujących naturalnie w sprzedawanych przez nią napojach. Z taką interpretacją przepisów nie zgodził się zarówno dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, jak również WSA w Poznaniu, który w wyroku z dnia 16 stycznia 2023 r., orzekł, iż w świetle art. 12f ustawy o zdrowiu publicznym wysokość opłaty należy liczyć od zawartości każdego cukru w napoju, w tym również od naturalnie występujących cukrów.

Odmienne stanowisko zajął w sprawie Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, uchylając zaskarżony wyrok. W uzasadnieniu wskazał, iż art. 12b ustawy o zdrowiu publicznym wyraźnie wskazuje, iż cukry występujące naturalnie w napojach nie mogą być opodatkowane a ich zawartość nie może wpłynąć na wysokość opłaty cukrowej.

Z kolei w kolejnym wyroku NSA (z dnia 15 marca 2023 r.) nie podzielił stanowiska organów podatkowych, zgodnie z którym ustawodawca substancje występujące naturalnie odnosi tylko do napoju podlegającego opłacie, a nie do składników, na bazie których napój jest wyprodukowany.

W analizowanej sprawie, przedsiębiorca zajmujący się produkcją, dystrybucją oraz sprzedażą m.in. wód aromatyzowanych i nektarów we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej wskazywał, iż oba te produkty zawierają w swoim składzie wodę oraz puree owocowe i sok owocowy (zagęszczony), w których cukry występują w sposób naturalny. Nie ma w nich dodatkowych substancji słodzących, a także ani tauryny czy kofeiny, o których mowa w art. 12a ust. 1 pkt 2 ustawy o zdrowiu publicznym. W jego ocenie, opłatą cukrową nie powinny być objęte napoje, które wprawdzie zawierają takie substancje, w przypadku gdy ich źródłem są "normalne" ich składniki, w których cukry występują naturalnie. Podkreślał, że celem ustawodawcy było objęcie opłatą napojów, do których określone substancje dodawane są celem ich dosłodzenia, a przez to uczynienia ich, w sposób poniekąd sztuczny, bardziej atrakcyjnymi smakowo dla konsumentów.

Zdaniem organu podatkowego środki spożywcze zawierające cukry, nawet występujące w nich naturalnie, ale dodane w trakcie procesu produkcji napoju nie stanowią już substancji występujących w nim naturalnie, a sok owocowy zawierający występujący w nim naturalnie cukier, dodawany w procesie produkcyjnym napoju, stanowi dodatek środka spożywczego zawierającego cukier. Wobec tego, woda aromatyzowana i nektary owocowe podlegają podatkowi od cukru. Jak wskazał WSA napój, który powstał wskutek połączenia produktów - nawet jeśli oddzielnie nie podlegają one opłacie od środków spożywczych należy traktować jako mieszaninę z dodatkiem środków spożywczych objętych opłatą cukrową.

Stanowisko podatnika podzielił jednak NSA, który wskazał że zgodnie z definicją napój to wyrób w postaci napojów i syrop, będący środkiem spożywczym ujęty w odpowiedniej klasie polskiej klasyfikacji wyrobów i usług, w którego składzie znajduje się co najmniej jedna z substancji tj. cukier, kofeina i tauryna. W definicji wskazuje się na wyłączenie substancji, które występują w nim naturalnie. Dlatego też, jeżeli zostanie stwierdzone, że substancje występują w napoju naturalnie, nie ma możliwości objęcia jej zakresem definicji napoju oraz możliwości zastosowania opłaty od cukru.

Wyrok NSA z 1 marca 2023 r., sygn. akt. III FSK 1278/22 i wyrok NSA z dnia 15 marca 2023 r., sygn. III FSK 1480/22

Niedostateczna kapitalizacja nie dotyczy leasingu operacyjnego

NSA wyrokiem z dnia 03 marca 2023 r. utrzymał w mocy wyrok sądu I instancji nieuznający, że ograniczenie dotyczące tzw. „cienkiej kapitalizacji” wynikające z art. 15c ust. 12 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ma zastosowania do leasingu operacyjnego. To kolejny już wyrok wykluczający leasing operacyjny spod regulacji dot. cienkiej kapitalizacji.

Sprawa dotyczyła interpretacji indywidualnej, na gruncie której spółka w ramach prowadzonej działalności gospodarczej korzystała z samochodów na podstawie leasingu operacyjnego (art. 17b w/w ustawy). W leasingu operacyjnym to leasingodawca amortyzuje środek trwały, a żeby doszło do przejścia własności przedmiotu leasingu na korzystającego niezbędne jest dokonanie wykupu. W leasingu finansowym natomiast to korzystający dokonuje odpisów amortyzacyjnych, a z momentem zapłaty ostatniej raty przedmiot funkcjonuje już w pełni jako składnik majątku przedsiębiorstwa korzystającego.

Spółka ta uważała, że płacone przez nią raty leasingowe w ramach leasingu operacyjnego nie są kosztami finansowania dłużnego określonymi w art. 15c ust. 12 ustawy. Zgodnie z tymże przepisem, przez koszty finansowania dłużnego rozumie się wszelkiego rodzaju koszty związane z uzyskaniem od innych podmiotów, w tym od podmiotów niepowiązanych, środków finansowych i z korzystaniem z tych środków, m.in. część odsetkową raty leasingowej. Konsekwentnie – uważała, że ograniczenie skutków tzw. cienkiej kapitalizacji polegające na przewidzianym w art. 15c ust. 1 ograniczaniu kosztów uzyskania przychodów finansowania dłużnego w części, w jakiej nadwyżka kosztów finansowania dłużnego przekracza wyższą z dwóch kwot (3 000 000 zł lub 30% podatkowej EBITDA), nie ma w jej przypadku zastosowania.

Z poglądem tym nie zgodził się Dyrektor KIS, który stwierdził, że takie rozumienie tego przepisu wypacza sens ustawy. Gdyby bowiem ustawodawca chciał odnieść ten przepis tylko do jednego rodzaju leasingu, znalazłoby to odzwierciedlenie w treści przepisu. Co więcej, w niektórych przypadkach przepisy o leasingu finansowym mają odpowiednie zastosowanie do leasingu operacyjnego (art. 17b ust. 2).

WSA nie zgodził się jednak z zapatrywaniem organu. Sąd wskazał, że przepis o kosztach finansowania dłużnego w swej treści odwołuje się do części odsetkowej raty leasingowej, której to części nie ma na gruncie leasingu operacyjnego. Każda rata jest bowiem w całości opłatą za korzystanie z rzeczy, bez rozbijania jej na części, więc tego rodzaju opłat nie można uznać za koszty finansowania dłużnego, a poza tym ich ponoszenie nie jest związane z uzyskaniem od leasingodawcy jakichkolwiek środków finansowych.

NSA podkreślił, że kosztem finansowania dłużnego (a więc podlegającym ograniczeniu w zakresie zaliczania do kosztów uzyskania przychodów) nie jest wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy.

Wyrok NSA z dnia 03 marca 2023 r., sygn. akt II FSK 1956/20

Zagraniczna podróż służbowa opodatkowana w Polsce

NSA w wyroku z dnia 28 marca 2023 r. stwierdził, że wynagrodzenie, które dostaje pracownik polskiego oddziału niemieckiej spółki z tytułu podróży służbowej do Niemiec, jest opodatkowane w Polsce.

W sprawie analizowanej przez NSA, przedstawiciele handlowi zatrudnieni przez polski oddział niemieckiej spółki odbywali podróże służbowe do jednostki macierzystej w Niemczech. Ich pobyt w Niemczech nie przekraczał 183 dni w roku, a wynagrodzenie wypłacał im polski oddział niemieckiej spółki.

Zdaniem niemieckich organów podatkowych, wynagrodzenie za podróż służbową podlega opodatkowaniu w Niemczech. Jednakże, polski oddział potrącał PIT od całości dochodów pracowników w Polsce, w związku z czym część wynagrodzenia przedstawicieli handlowych była przejściowo opodatkowana podwójnie – w Niemczech i w Polsce.

W ocenie podatnika (polskiego oddziału), wynagrodzenie wypłacane za podróż służbową powinno być opodatkowane wyłącznie za granicą zgodnie z art. 15 ust. 1 polsko-niemieckiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania. W Polsce natomiast wynagrodzenie byłoby wolne od PIT (metoda wyłączenia z progresją).

Odmiennego zdania był Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, który wskazał że z art. 15 ust. 2 polsko-niemieckiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania wynika, iż wynagrodzenie za zagraniczną pracę najemną może być opodatkowane w Polsce, jeśli łącznie zostaną spełnione trzy warunki: podwładny nie będzie przebywać za granicą dłużej niż 183 dni w roku, wynagrodzenie jest wypłacane przez pracodawcę lub w imieniu pracodawcy, który nie ma siedziby w Niemczech i koszt tego wynagrodzenia nie jest ponoszony przez tamtejszy zakład lub stałą placówkę. W ocenie organu wszystkie ww. zostały spełnione, ponieważ pracodawcą dla przedstawicieli handlowych był polski oddział. Podobne stanowisko zajął WSA w Warszawie, który uznał że zakład bądź stała placówka nie mogą być pracodawcami, dlatego że nie zostały spełnione wszystkie warunki wymienione w art. 15 ust. 2 polsko-niemieckiej umowy, a wynagrodzenie za podróże służbowe powinno być opodatkowane w Niemczech zgodnie z art. 15 ust. 1 umowy.

NSA nie zgodził się z tym stanowiskiem i uchylił wyrok WSA, stwierdzając że oddział można uznać za rzeczywistego pracodawcę zarówno w rozumieniu prawa pracy, jak i przepisów podatkowych. Oddział wypłaca wynagrodzenie, więc warunki wskazane w art. 15 ust. 2 polsko-niemieckiej umowy zostały spełnione. W konsekwencji wynagrodzenie za podróże służbowe powinno być opodatkowane w Polsce.

Wyrok NSA z 28 marca 2023 r., sygn. akt II FSK 2287/20

Niniejszy newsletter został przygotowany przez doradców AXELO Prawo i Podatki / AXELO Ostrowski Domagalski i Wspólnicy sp. k. wyłącznie w celach ogólnoinformacyjnych i nie stanowi porady w rozumieniu polskich przepisów. Nie powinni Państwo opierać swoich działań/decyzji na treści informacji zawartych w tej prezentacji bez uprzedniego uzyskania profesjonalnej porady.